

Slunce dávno zapadlo, vyšly hvězdy, ale naštěstí dnes nesvítí měsíc. V našem pokoji je téměř naprostá tma a já si konečně můžu sundat brýle a protřít si otlačený obličej. Vidím jako ve dne, až na to, že všechno je šedé. Sedím na posteli a pozoruji Martina. Spí, klidně oddechuje, ale mně se nechce spát. Vytahuji si knížku a zkouším číst. Nejde to, slova na papíře vůbec nevnímám.

Ztrácí se úplně všichni. Všichni kluci bez rozdílu. Když jim je osm let, přesně v den jejich narozenin, jdou spát a pak zmizí, rozplynou se jako pára nad hrncem. Jako když člověk luskne prsty. A nikdo proti tomu ještě nikdy nic nezmohl. Zůstávají jen kluci s nějakým postižením mozku. Jako Jakub po mozkové obrně nebo autista David. Nebo jako já, ačkoliv podle mnohých jsem vlastně úplně zdravý. Až na oči.

Mám extrémní světloplachost. Moje oči nesnáší světlo, a přitom si dokážu číst i ve tmě, ve které ostatní lidé nerozeznají ani špičku vlastního nosu. A tam, kde ostatní vidí normálně, musím nosit brýle, co vypadají jako svářečské. Samy se ztmavují podle intenzity světla, ale pod nimi je ještě jedno takřka úplně černé sklíčko, filtr, který si ovládám sám. Svoje brýle můžu sundat jen doma, když je úplná tma.

Zkouším si vzpomenout na zážitky, když mi bylo osm let, ale nejde mi to. Jako by všechny události kolem mých narozenin byly zahalené v mlze. Copak se tehdy nic nestalo? Copak všichni věděli, že neodejdu? Nevzpomínám si na oslavu, ani si nevybavuji dárky, které jsem tehdy dostal. Dávám si na oči masku, ale nemůžu usnout. Převaluji se dlouho do noci. Probuzení mi připravuje šok.

Bráška není ve své posteli!

Vyskakuji, běžím do ložnice a už zdálky ho slyším. Musel vlézt k rodičům ještě v noci. Ted' tam leží a povídají si. Opatrně do pokoje nakukuji.

„Umřu?“ ptá se Martin.

„Ne,“ říká mamka se smutným úsměvem a hladí brášku po vlasech. Tajím dech, aby mi neuniklo jediné slovo.

„Kam teda půjdu?“

Mamka krátce vzdychá, bere ho za ruku a konejší, mluví pomalu a klidně. „To nevíme. Někam daleko.“

„Jak teda víte, že neumřu?“

„Ten, kdo tohle dělá, má velikou moc. A kdyby chtěl, mohl by nás odnést všechny a hned. Ale neudělá to. A proto si myslím, že to všechno má nějaký jiný smysl. Nevíme jaký. Ale můžeme doufat, že se zase vrátíš.“

„A to ti někdo řekl?“

„Ne, ale věřím tomu.“

„Jako když lidé věří v boha?“ domáhá se bráška vysvětlení nevysvětlitelného.

„Je to podobné...“

„Bojím se...“ Martin začíná plakat. Překonávám touhu vběhnout do ložnice a oba obejmout.

„Já se také bojím,“ ozývá se sotva slyšitelný maminčin hlas. „Ale ať už půjdeš kamkoliv, budu tady na tebe čekat.“

„To jdu k bohu?“

„Někteří lidé věří v boha, ale já věřím,“ říká a marně se snaží zkrotit poskakující hlas, „že se zase všichni vrátíte.“

Zoufale zatínám zuby, zrychluje se mi dech. Jak může Martinovi takhle lhát? Jak tomuhle může věřit? Jak vůbec může kdokoliv věřit v cokoliv? Nechápu to. Je to tak zbabělé! Nic nedělat, jen věřit, že... že...

Někteří lidé věří, že kluci odcházejí k bohu. Nebo k Ježíšovi do nebe. Ale jiní tvrdí, že tahle cesta vede jenom do pekla.

Už zbývá jen pár dní. Běží jako splašené, dovolená je pryč, jako by nikdy nebyla, a my jsme zpátky. Přijíždí příbuzenstvo. Babička s dědou a také strýc a teta, jen malé sestřenice nechali doma.

Oslava je dva dny předem. Bráška dostává obrovskou stavebnici. Jindy bychom se hádali, kdo bude stavět, a tahali se o kostičky, ale teď ne. Sedím a v hromadě dílků hledám ty správné, které podávám bráškovi. Je podivně klidný, dlouho se na nic nezeptal. Říkám, že potřebuji lépe vidět na návod a sedám si naschvál tak, abych se ho dotýkal.

A pak je večer, sedíme u večere a téměř se nemluví. Bráška je klidný a bere si zase bonbon, ale já nechci.

V noci se dlouho převaluji, pak upřeně koukám na brášku. Za dvacet čtyři hodin už tady nebude. Vstávám, jdu k němu a dívám se, jak dýchá.

„Nepustím tě. Nenechám tě odejít!“ říkám. Teprve nad ránem se mi podaří usnout.

Celý den jsem jako na trní. Pozoruji maminku, její oči jsou rudé od pláče a nevyspání. Vím, že pláče, přestože se snaží přede mnou nedat nic znát.

Proč něco neudělají? Jsou přeci dospělí! Říkají, že je to nevyhnutelné. Když vidím ty bezradné, odevzdané obličejy, chce se mi křičet. *Udělejte něco! Nějak tomu zabraňte!* Ale nevydám ze sebe ani slovo. Copak jim můžu něco vyčítat?

Po večeri se jdeme s bráškou umýt. Dnes bude spát v ložnici rodičů. Když ho ukládáme do postele, přes slzy nevidím a pak už ani brečet nemůžu. Ať si pro něho přijde cokoliv, já ho nedám!

V domě se zhasíná, nastává noc a my sedíme v ložnici.

Jsem rozhodnutý neusnout. Sedám si co nejbližší k bráškovi a chytám ho za ruku. Spí tak tvrdě, že se ani nepohne. Svírám mu ruku nejvíce, co to jde. Udržím ho,

i kdyby to mělo sebrat nás oba. *Slibuji, bráško, že já tě samotného nepustím!*

Minuty letí jako splašené.

Musel jsem usnout, zdá se mi sen. Pohybuji se temnými chodbami, jsem podivně lehký, skoro jako bych se vznášel. Jsem někde v podzemí, možná ve sklepení hradu, který jsme navštívili o prázdninách. Procházím chodbami, v dálce slyším podivné rychlé dunění. Jsem u schodiště, stoupám, vidím odlesk světla. Něco mě nutí zrychlit. Spěchám nahoru...

Najednou se sen mění. Ležím ve své posteli, ale určitě ještě spím, protože kousek od mé postele se vznáší něco divného. Duhová, pulzující koule velikosti tenisového míčku. Zářící, ale nejsem oslněný, i když brýle nemám. Vstávám, abych lépe viděl. Po obvodu koule se cosi vlní, věc připomíná křídla či snad ploutve čeřící vodu. Natahuji ruku, ale objekt se vzdaluje. Jdu za ním, vycházím z pokoje do jídelny a sleduji mihotající se paprsky. Jako by mě lákaly, vedou mě okolo stolu ke dveřím do ložnice rodičů. Sleduji vznášející se věc jako uhranutý – ve snu člověk nemá vlastní vůli – a potom jsem uvnitř.

Všichni spí, vidím mámu a tátu u postele, i ostatní dospělí v křeslech okolo. Jen brášku chvíli hledám, než ho spatřím ležet uprostřed lůžka rodičů. Světelný průvodce se zastavuje přímo nad ním a nyní tepe klidným, příjemným světlem. Náhle zhasíná, mizí a mně trvá jeden nádech a výdech, než si uvědomím, že tohle není sen. Musel jsem usnout a naši mě přenesli do mé postele.

Hrůza mi svírá hrdlo. Nejsem schopen se ani nadechnout, natož něco udělat, vykřiknout, vrhnout se vpřed.

Z ničeho nic, jako by vyrostl z postele, se u Martina objevuje bílý stín, vzápětí druhý a třetí. Míhají se, roztahují se a spojují, splývají v jeden a brášku celého zakrývají. A potom, dříve než stačím mrknout, jsou stíny pryč a postel je prázdná, pokrývka leží volně, jako by pod ní nikdy nikdo nebyl.

Bráška je pryč! Lapám po dechu a pak řvu a řvu a ostatní se probouzejí, chytají mě a já pořád křičím. Náhle cítím krátké píchnutí a potom už je jenom tma.